शरक्षताङ्गश्च भृशं व्यपयातोऽभिपीडितः। इदन्त्वत्यद्भुतं मन्ये यद्युष्मानिह भारत।
अरिष्टानक्षतांश्चापि सदारबलवाहनान्। विमुक्तान् सम्प्रपश्यामि युद्धात्तस्मादमानुषात्। १५०५०
नैतस्य कर्त्ता लोकेऽस्मिन् पुमान् विद्यति भारत। यत्कृतन्ते महाराज सह भ्रातृभिराहवे।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्तस्तु कर्णेन राजा दुर्य्योधनस्तदा। उवाच चाङ्गराजानं वाष्पगद्गदया गिरा।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि घोषयात्रापर्व्वणि कर्णदुर्य्योधनसंवादे षट्चत्वारिंशदधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २४६ ॥

॥ दुर्य्योधन उवाच ॥ अजानतस्ते राधेय नाभ्यसूयाम्यहं वचः। जानासि त्वं जिताञ्छत्रून् गन्धर्व्वांस्तेजसा मया।
आयोधितास्तु गन्धर्व्वाः सुचिरं सोदरैर्म्मम। मया सह महाबाहो कृतश्चोभयतः क्षयः।
मायाधिकास्त्वयुध्यन्त यदा शूरा वियद्गताः। तदा नो न समं युद्धमभवत् खेचरैः सह। १५०५५
पराजयञ्च प्राप्ताः स्मो रणे बन्धनमेव च। सभृत्यामात्यपुत्राश्च सदारबलवाहनाः।
उच्चैराकाशमार्गेण ह्रियमाणाः सुदुःखिताः। अथ नः सैनिकाः केचिदमात्याश्च महारथाः।
उपगम्याब्रुवन् दीनाः पाण्डवान् शरणप्रदान्। एष दुर्य्योधनो राजा धार्त्तराष्ट्रः सहानुजः।
सामात्यदारो ह्रियते गन्धर्व्वैर्दिवमाश्रितैः। तं मोक्षयत भद्रं वः सहदारं नराधिपं।
परामर्शो माभविष्यत् कुरुदारेषु सर्व्वशः। एवमुक्ते तु धर्म्मात्मा ज्येष्ठः पाण्डुसुतस्तदा। १५०६०
प्रसाद्य पाण्डवान् सर्व्वानाज्ञापयत मोक्षणे। अथागम्य तमुद्देशं पाण्डवाः पुरुषर्षभाः।
सान्त्वपूर्व्वमयाचन्त शक्ताः सन्तो महारथाः। यदा चास्मान्नमुमुचुर्गन्धर्व्वाः सान्त्विता अपि।
ततोऽर्ज्जुनश्च भीमश्च यमजौ च बलोत्कटौ। मुमुचुः शरवर्षाणि गन्धर्व्वान् प्रत्यनेकशः।
अथ सर्व्वे रणं मुक्त्वा प्रयाताः खेचरा दिवं। अस्मानेवाभिकर्षन्तो दीनान्मुदितमानसाः।
ततः समन्तात् पश्यामः शरजालेन वेष्टितं। अमानुषाणि चास्त्राणि प्रमुञ्चन्तं धनञ्जयं। १५०६५
समावृता दिशो दृष्ट्वा पाण्डवेन शितैः शरैः। धनञ्जयसखात्मानं दर्शयामास वै तदा।
चित्रसेनः पाण्डवेन समाश्लिष्य परस्परं। कुशलं परिपप्रच्छ तैः पृष्टश्चाप्यनामयं।
ते समेत्य तथाऽन्योऽन्यं सन्नाहान् विप्रमुच्य च। एकीभूतास्ततो वीरा गन्धर्व्वाः सह पाण्डवैः।
अपूजयेतामन्योऽन्यं चित्रसेनधनञ्जयौ।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि घोषयात्रापर्व्वणि कर्णदुर्य्योधनसंवादे सप्तचत्वारिंशदधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २४७ ॥

॥ दुर्य्योधन उवाच ॥ चित्रसेनं समागम्य प्रहसन्नर्ज्जुनस्तदा। इदं वचनमक्लीवमब्रवीत् परवीरहा। १५०७०
भ्रातॄनर्हसि मे वीर मोक्तुं गन्धर्व्वसत्तम। अनर्हधर्षणा हीमे जीवमानेषु पाण्डुषु।
एवमुक्तस्तु गन्धर्व्वः पाण्डवेन महात्मना। उवाच यत् कर्ण वयं मन्त्रयन्तो विनिर्गताः।
द्रष्टारः स्म सुखाद्धीनान् सदारान् पाण्डवानिति। तस्मिन्नुच्चार्य्यमाणेतु गन्धर्व्वेण वचस्तथा।
भूमेर्व्विवरमन्वैच्छं प्रवेष्टुं व्रीडयाऽन्वितः। युधिष्ठिरमथागम्य गन्धर्व्वाः सह पाण्डवैः।
अस्मद्दुर्म्मन्त्रितं तस्मै बद्धांश्चास्मान्न्यवेदयन्। स्त्रीसमक्षमहं दीनो बद्धः शत्रुवशङ्गतः। १५०७५
युधिष्ठिरस्योपहृतः किन्नु दुःखमतः परं। ये मे निराकृता नित्यं रिपुर्येषामहं सदा।